

אירועי "הרמת מסך" ייפתחו ב"בועות"

היצירה של רינה שיינפלד תבוצע על ידי בתה, תמר פיגנבלט

מאת יעל אפרתי

בשבת הבאה וכיום ראשון יעלה תיאטרון המחול של רנה שיינפלד בככורה את "בועות". היצירה החדשה נועדה במרכז סגור דלל ותפתח את אירועי "הרמת מסך, אפריל '92", שבמסגרתם יועלו כוריאוגרפיות חדשות של יוצרים ישראלים כשלוש תוכניות נפרדות. את יצירתה הנוכחית מגדירה שיינפלד כמסע קצר אל עולם האהבה. בקטעי סולו ודוואסים לאישה וגבר מרחפים הרקדנים בין בועות וכבועות, וחווים מצבי גוף ונפש.

את היצירה מלווה מוסיקה עכשווית וקטעי שירה המבוססים על מסורות עם שונות: מוסיקה וייטנמית עממית, יצירה של שומאן, וקאלר במלה וצליל של המלחין הישראלי דודו אלימלך. אל הרקדנית תמר פיגנבלט מצטרפים לסידוגין הגיטריסט והמלחין אריב לבנת והרקדן רני פלג.

זוהי הפעם הראשונה ששינפלד אינה רוקדת סולו שהיא יצרה. את הריקוד הנוכחי היא חיברה לבתה והיום היא אומרת שרק היא היתה יכולה לעשות אותו.

איך התגבשה ההחלטה להבין סולו לתמר?

"לא היתה כאן החלטה מודעת מראש. ניגשתי לסולו כמו אל דף חלק. זה היה תהליך ארוך וממושך. הרגשתי כמו בלידה, גם

דנו לטכניקה הכלי והחלל מתנודות בודדות וכמה פראוזות. לא ידענו לאן ילכו הדברים, האם זה יהיה סולו או רק חומר למשהו גדול יותר שישלב רקדנים נוספים. המנגישים היוו נעשה איננו סנסיוויים. נפגשנו כל יום ומתהוה ליד שנמשך כמעט שנה יצא גם הסולו הזה. 16 ריקות שאני אהבת. אני מרגישה שזה טוב ושמחה שיש בריקוד הפעם הרבה תנועה נטור.

לא קשה לעבוד עם אמא באיני סנסיוויית כזאת?

"קשה. אבל אני גדלתי לתוך זה. מגיל 6 אני פה בסטודיו, ומאז אמא שלי היא המורה שלי. במשך השנים, בתהליך ההתבגרות למרתי לעשות הפרדה בין החיים שלי לבין הקשר עם אמא, עד כמה שהדבר ניתן. היום ברור לי שהפרדה הזאת הכרחית. מבי חנינת המתייבות שלי כרקדנית, אין הבדל אם אני רוקדת עבודה של אמא או של כוריאוגרף אחר. אנתו שונות מאוד, ואני חושבת שזה תורם לקשר העבודה ביננו. אני היכה יותר רגועה ושקטה, וחשוב לי גם לעשות, במקביל לריקוד, גם דברים אחרים, לר מדי פסיכולוגיה וסאי צי. אמא שלי יותר טוטלית. אני חושבת שהיא תמשיך לרקוד וליצור עוד הרבה שנים".

רנה, הסולו הזה לתמר הוא הרחבה שלך עצמך?

"לא. הבנתי שאני מוכנה ליצור עבודה והרגשתי שגם היא בשלה לכך. תמר היתה כאן והשראה שלי. רציתי שהעבודה תזרום נכון, שתתאים לה. שזה לא יהיה אני. אנתו כלים שונים מאוד ורציתי לאפשר לה, כמו לאגרסל אחר, להבריק בתכונות שלו. במהלך העבודה, כשהת עוררו ספקות, חשבתי לא פעם שאולי אני צריכה להימנע, אבל היה לי ברור שאסור לי לעשות זאת. כל בוקר לפני החזרה כתבתי לעצמי תמרור אין כניסה. היום, כשהדף מצויר, אני מרגישה מאוד שלמה ומספיק מרוחקת.

שלי וגם של תמר. כרגע שהיצירה התחילה לזרום, הרגשתי, כמו במקרים האחרים, שיש לבצע את המלאכה. העובדה שמדובר בכתיב לא הפחיתה את הקושי התוך בתה ליד היצירה האמורה, שיש בו גם הרבה מאוד שמחה. תמר הביאה לעבודה הרבה משלה, וכנראה זה צריך היה לקרות עכשיו. לא דיברנו על זה, אבל היה משהו בשטח שהלך והתחזק".

מתוך "בועות"

תמר, איך זה היה מבחינתך?
"לא קמתי יום אחר מול ההדך לטה שעכשיו עושים לי סולו. לא דיברנו על זה מראש. מעולם לא ביקשתי מאמא שלי שתכין משהו עבורי. לא חשבתי שאני מוכנה. חזרתי בקיץ משנת לימודים אצל פינה באוש ורציתי מאוד לעבוד. אמא שלי אמרה לי, בואי נפגש, יש לי כמה רעיונות. שמחתי ויר